

HD 12/3-93
**Vestmaktene
 planer i
 Skandinavia (2)**

102803

Nevakivi s. 105: Churchill: Aksjon først, siden forhandlinger. Han trodde at stilt til ansikt med kjensgjerningene, ville svenskene nøye seg med protester, og at nordmennene ville følge deres eksempel. Derfor måtte «the Chiefs of Staffs Committee» studere mulighetene for en intervensjon selv om om skandinavene ville gjøre åpen motstand. 16. februar går engelske krigsskip inn i Jøssingfjorden og angriper det tyske skipet «Altmark». Norske marinefartøyer er til stede, men fikk ordre om å ikke gjøre motstand. Vestmaktene trussel fra 6. var dermed gjort til en realitet.

Nevakivi skriver på s. 107: Hitler hadde hatt grunn til å vente en alliert landsetting på den norske vestkyst. Kapringen av «Altmark», som vi kjenner til, ga ham et endelig motiv til å okkupere Norge og Danmark. Men så ble det sluttet fred mellom Finland og Sovjetrusland og Vestmaktene planer måtte forandres. Nevakivi s. 146—147: Planene mot Norge ble ikke skringlagt i og med freden i Finland, men hjelp til Finland kunne ikke lenger påberopes. Andre påskudd måtte finnes. Dette går klart frem av Churchills uttalelse i krigskabinettet den 14. mars: De allierte ville ha fordel av å by Norge og Sverige hjelp påny. På den måten kunne planen om okkupasjon av Narvik holdes levende. Vårt virkelige mål er å sikre malmfeltene i Gällivare...

Inntil nå har vi hatt hjelp til Finland som brekkstang. Men det kan nå ikke lenger rettferdiggjøre en intervensjon i Skandinavia. Den eneste sjanse synes å være å slå inn på linjen at våre nasjonale inter-

esser er truet direkte ved muligheten for at russerne kan trenge gjennom til Atlanterhavet.

Det øverste allierte krigsråd beslutter å legge ut miner i norske farvann den 5. april. (Operasjon Wilfred). Dette antas å utløse en tysk aksjon mot Sør-Norge. Denne minelegging skulle kombineres med minelegging av Rhinen fra fly. Derry «Campaign in Norway» s. 23: Denne dristighet kunne avlede amerikanernes oppmerksomhet fra det muligens illegale ved aksjonen mot den norske kyst. Franskmennene fryktet imidlertid for at minelegging av Rhinen kunne utløse tyske represalier ved bombing av franske byer, så de motsatte seg dette. Mineleggingen av de norske farvann ble derfor utsatt i tre dager, og det var denne utsettelsen som var skyld i at tyskerne kom først til Norge. 5. april 1940: Vestmaktene sender noter til Norge og Sverige, hvor de sier fra at de vil forsvare visse interesser og at de vil ta de nødvendige skritt for å gjøre det.

7. april 1940: Landgangstropper føres om bord i britiske havner.

Derry skriver om dette på ca. 15. «Den første bataljon skulle seile få timer etter at minene ble lagt ut».

På s. 26: Resten av våre planer ble kansellert stykke for stykke på grunn av nyheter om at den tyske flåten var gått ut.

Nevakivi bekrefter Derrys fremstilling på s. 153: Admiral Evans flåte, som hadde ventet på endelig ordre ble rensset for tropper og avsted for forsølgte fienden.

Realist